

Chương 19

Mưa Gió Tơi Bời

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Nếu tại hạ đến đây với ác ý, cô nương sẽ đối phó như thế nào?

Màn kịch đã dứt, chàng không thể quên lễ độ luôn, bắt buộc phải thay lối xưng hô cho tròn tư cách.

Tiêu Man Phong đáp:

- Người đến với thiện tâm hay ác ý, mặc người. Ta chẳng cần biết. Bởi sẽ có người đối phó với người. Còn như ta không muốn hại người, thì dù người làm gì, ta cũng chẳng màng.

Triển Mộng Bạch thở dài, thâm nghĩ:

- Đúng là một thiếu nữ quật cường! Có thể là không kém ta!

Nàng đưa tay xoa lên tấm kiếng bằng đồng qua hai vòng, hai bức tường mở ra, bày hai bức rèm châu.

Từ bên trong rèm châu, một mùi thơm bay ra, thoảng trong không gian, Triển Mộng Bạch ngửi phải, nghe nhẹ người lạ.

Một trong hai bức rèm lay động, bên trong có bóng người, bóng đó lao vút ra, nhào tới Triển Mộng Bạch, vòng tay qua cổ chàng, run run giọng, kêu lên:

- Thúc thúc...

Triển Mộng Bạch hân hoan phi thường.

Còn ai nữa, nếu chẳng phải là Cung Linh Linh!

Chàng vuốt tóc nó, vuốt vai nó, rồi dịu giọng hỏi:

- Được mạnh giỏi chứ, Linh Linh? Thúc thúc vắng Linh Linh lâu quá rồi...

Cung Linh Linh gật đầu:

- Linh Linh nhớ thúc thúc quá chừng! Linh Linh được bình an thúc thúc ạ!

Bỗng, nó buông tay, rồi lùi lại, nhìn chàng trừng trừng, rồi hỏi:

- Còn thúc thúc? Từ đó đến nay...

Triển Mộng Bạch chưa đáp, bởi chàng còn bận quan sát nó.

Ngày nay nó đã biến đổi, khác hơn trước nhiều! Cách nhau chưa được mấy tháng, bây giờ chàng trông nó hầu như là một thiếu nữ rồi.

Nó không còn yếu đuối như ngày nào, nó trưởng thành thấy rõ!

Gương mặt ngày nào xanh xao, bây giờ ửng hồng hồng, đôi mắt luôn luôn buồn thảm của ngày trước, luôn luôn mơ màng, bây giờ lại sáng rực.

Nó cao lên, toàn thân nẩy nở, nhưng hông co lại, cái hông co làm tăng vẻ yếu điệu của nó.

Rồi chàng thức ngộ tại sao nó buông tay, nó lùi lại, không dám bá cổ chàng, không dám đứng gần chàng hơn...

Nó ty hiêm, bởi nó đã trở thành thiếu nữ...

Tiêu Man Phong mỉm cười, hỏi:

- Có phải người vừa đập cửa đó không? Linh Linh?

Cung Linh Linh cúi đầu, thấp giọng:

- Chính Linh Linh gõ cửa!

Tiêu Man Phong cười nhẹ, nhìn sang Triển Mộng Bạch:

- Người thấy chưa, diệt nữ của người quan tâm đến người như vậy đó, nó sợ ta giết người đi! Nó đứng cạnh bên ngoài chực biến!

Triển Mộng Bạch thở dài, nhưng chàng liền điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Linh Linh đừng quá lo lắng cho thúc thúc, thúc thúc thừa sức chiêu cố cho mình.

Linh Linh chớp mắt:

- Tiểu diệt nữ biết, thúc thúc ạ!

Nhìn thoáng qua Cung Linh Linh lướt nữa, Triển Mộng Bạch vừa quay mình, vừa thốt:

- Đi!

Tiêu Man Phong chừng như muốn nói chi đó, lại thôi, bước luôn ra cửa.

Cung Linh Linh nhìn bóng hai người khuất dần, khuất dần bên ngoài bức màn, đôi giòng lệ trào mi lăn dài xuống má.

Nó hy vọng thúc thúc của nó hỏi nó rất nhiều, hỏi mãi, nhưng thúc thúc của nó hấp tấp bỏ đi...

Thúc thúc của nó sao mà lạnh nhạt với nó thế? Cảm như nó là người xa lạ có khác!

Cũng may, nó quen cảnh linh đình, cô khổ, nó quen với u buồn, sầu muộn, nó tự tạo cho nó một chí khí kiên cường, nó có thể chịu đựng được bất cứ niềm đau nào, thì sá chi một thái độ tẻ nhạt.

(thiếu một khúc, xtl023 trang 236)

Tiêu Man Phong cười thốt:

- Hoa Phi! Câu nói đó, do người phát ra đấy nhé, người đừng quên!

Hoa Phi cao giọng:

- Chẳng khi nào ta quên!

Tiêu Man Phong gật đầu:

- Được rồi, chờ ta trở lại, ta sẽ cùng người...

Hoa Phi cao giọng:

- Người đi đâu?

Tiêu Man Phong đáp:

- Ta đưa hấn đến gặp gia gia.

Hoa Phi khoát tay:

- Khoan! Có ta đây, hấn không được đi đâu hết!

Tiêu Man Phong cười nhẹ:

- Ta muốn hấn đi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giết ta luôn?

Hoa Phi sững sờ.

Niềm kinh khiếp thoáng hiện nơi gương mặt hấn.

*

* *

Thái dương chếch về Tây, ánh nắng xiêng xiêng cuốn theo bóng cây rã rác trên con đường hành lang quanh co, bóng cây nhiều quá, không gian như mờ tối đi phần nào, một thứ bóng tối mát dịu chứ không gây trở ngại cho tầm mắt phóng xa.

Rồi gió từng cơn nhẹ kéo về lay động lá cành, lá lung linh như đàn chim nhip cánh, nửa còn luyến tiếc khung trời rộng, nửa ngại đêm gấp về mà chưa dứt khoát cái ý tung khơi một lần nữa...

Tận đầu đường hành lang, bỗng nhiên một bóng người xuất hiện.

Bóng đó, di động chậm chậm, chừng như chân chỉ dấn nhẹ trên nền, dấn nhẹ hơn chiếc lá rơi.

Bóng đó thần thờ, thoát lộ ra vùng nắng dịu, thoát ẩn trong bóng cây, từ từ tiến tới.

Rồi bóng đó cũng đến gần, càng phút càng gần, với gương mặt trắng nhợt.

Bóng đó bước đi, chân bước, mắt không nhìn đường, chính cái tâm hướng dẫn, chứ mắt thì dăm dăm nhìn Hoa Phi, duy nhất Hoa Phi, không nhìn ai khác, vật gì khác.

Ánh mắt của bóng đó chẳng biểu hiện một tình cảm nào, ánh mắt lạnh lùng, ngưng đọng đáng sợ...

Bóng đó trầm tĩnh, từ từ tiến tới, song Hoa Phi đã mất trầm tĩnh, hấn kêu lên hãi hùng:

- Người... người chưa chết? Người... làm sao... người đến đây được?

Bóng đó, là Cung Linh Linh.

Bây giờ, Cung Linh Linh đã thay đổi, đã trở thành một thiếu nữ, thì cái tiếng nó không còn thích hợp nữa.

Nàng bình tĩnh, gương mặt nhìn hấn cho rõ hơn, nhưng không đáp.

Nàng không đáp, Tiêu Man Phong đáp thay:

- Chính ta đưa nàng về đây!

Hoa Phi biến sắc:

- Người nói sao? Người đưa cháu nội cừu nhân về ẩn trú trong sơn cốc của chúng ta?

Cừu nhân ở ngay trong gan ruột của chúng ta?

Tiêu Man Phong cau mày:

- Thế ra người đã hạ sát nội tổ của nàng? Tại sao người giết người ta? Người đã gây nên tai họa không ít rồi đó nhé!

Cung Linh Linh đã vượt qua ngang Tiêu Man Phong và Triển Mộng Bạch.

Nàng tiến thẳng đến trước mặt Hoa Phi, thần thái của nàng trầm tĩnh phi thường. Hoa Phi chừng như khiếp trước vẻ điềm nhiên của Cung Linh Linh, hấp tấp lùi lại mấy bước, đưa ánh mắt nhìn sang Tiêu Man Phong, hét:

(thiếu một khúc, xtl023 trang 239)

Chàng dừng chân.

Tiêu Man Phong mỉm cười:

- Có nhị muội bảo đảm cho nàng, người còn sợ ai xâm phạm đến nữa?

Triển Mộng Bạch giật mình, không ngờ Tiêu Man Phong thông minh đến mức nhìn thái độ người mà đoán được tâm ý.

Chàng thở phào, không nói gì, cứ tiến tới.

Đi bên cạnh chàng, Tiêu Man Phong cũng ngón ngang tâm sự, nàng đoán được cái ý của người ta, song có ai biết được nỗi niềm của nàng?

Bởi nàng chẳng bao giờ chịu để lộ một cảm nghĩ, một thái độ nào, thì còn ai biết được trong lòng biển sâu có nhiều lượn sóng ngầm?

Con đường dài đến tận chân trời, những ngôi nhà hai bên dần dần thưa.

Đến lúc không còn ngôi nhà nào nữa, thì cả hai đã đi trọn con đường lát đá.

Bỗng từ phía sau lưng, có tiếng kêu vọng đến, lạnh lạnh:

- Tiêu Man Phong! Đưa tiểu tử trở lại!

Âm thanh vút tới, như những làn roi quất mạnh trong không gian, nghe rợn người. Tiêu Man Phong biến sắc, buột miệng thốt:

- Thế là đến rồi!

Nàng nắm chéo áo Triển Mộng Bạch gặc gặc mấy lượt, nàng bảo:

- Nhanh lên, đừng để bà ấy theo kịp!

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Cô nương không sợ...

Tiêu Man Phong đáp:

- Ta đã hứa với người, thì có phải chết, ta cũng đưa người đến nơi đến chốn!

Triển Mộng Bạch sững sờ, quên bước.

Nàng phải lôi chàng chạy đi, bây giờ thì nàng lại rẽ vào khu rừng tùng, qua khỏi nơi đó, đến trước một ngọn suối, ở đây có mấy hòn giả sơn, trong vắt như thủy tinh.

Suối từ trên cao ngàn trượng đổ xuống hơn là chảy, trông như mặt nước lưng chừng trời trút xuống, chạm vào đá, bắn lên, tung tóe những hạt nước óng ánh, muôn màu dưới ánh nắng chiều.

Tiêu Man Phong nói:

- Bên cạnh suốt, có một tòa sơn các đó, người vào đi! Phần ta phải cấp tốc trở lại, ứng phó về mặt kia.

Nàng quay mình, đi liền.

Nhìn theo bóng nàng, Triển Mộng Bạch lắc đầu thở dài, thầm nghĩ:

- Một nữ nhân kỳ quái!

Chàng chạy bay về tòa sơn các.

Kiến trúc tân kỳ, nóc bát giác, nhưng nhà vuông, đầy đủ những trang trí huy hoàng, ba mặt phơi bày, một mặt sát núi, ba phía có cửa sổ, cánh mở nhưng có song chắn, cửa chính đóng im lìm.

Bên ngoài có thêm đá, đến cửa, một tay lấy tín vật cầm sẵn, tay kia gõ cửa, rồi cao giọng thốt:

- Triển Mộng Bạch từ vạn dặm đến đây...

Chàng chưa dứt câu, cánh cửa từ từ mở ra.

Trước mặt chàng, cũng là một thang thêm, lải lải theo triền núi.

Trên những bậc thêm có một tấm thảm nhung, khách phải đi trên thảm nhung lên cao nữa.

Thì ra tòa sơn các bất quá là một tiền đình, bên trong tiền đình chẳng có một bóng người. Chàng mới biết đóng mở cửa này là do một cơ quan, và phải có một cơ quan khác báo hiệu khách xuất hiện, để cho ai đó vận động cơ quan mở cửa.

Dọc theo thêm, có hai hàng trụ trông vắn quanh, trông như hành lang hoàng cung.

Triển Mộng Bạch bây giờ mới biết phần chánh của khu kiến trúc này nằm sâu vào núi.

Chàng ngang nhiên tiến lên, đi hết những bậc thêm, đến một vọng cửa hữu.

Cửa vẫn đóng.

Chẳng có một bóng người.

Chàng cao giọng gọi:

- Ai đó, ra tiếp khách phương xa!

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, cánh cửa từ từ mở ra.

Bên trong cửa, có một chiếc bàn rất lớn, sau bàn, có một chiếc ghế cũng lớn, cân xứng với chiếc bàn.

Ghế và bàn đều chạm rồng, nạm kim cương, một chiếc ngai của các vị vương đế bất quá cũng chỉ thế thôi.

Bên sau chiếc ghế, có một bức màn.

Vẫn không có bóng người.

Triển Mộng Bạch cất tiếng oang oang:

- Người đâu?

Từ bên trong bức màn, có người thốt vọng ra, giọng trầm trầm:

- Triển Mộng Bạch! Người đến đây làm gì?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tại hạ bình sanh không hề đối thoại với người dấu mặt. Ai đó cứ xuất hiện đi, rồi tại hạ sẽ trình bày mục đích.

Bên trong bức màn, người nào đó im bật, chừng như kinh dị trước một thiếu niên ngang ngạnh cực độ, trời không sợ, đất không ngán, quỷ thần không màng...

Triển Mộng Bạch hét:

- Nếu các hạ không xuất hiện, Triển Mộng Bạch này bắt buộc phải vô lễ xông vào đấy!

Bức màn có hai cánh, hai cánh từ từ rẽ qua hai bên.

Lập tức, chàng phi thân qua ngang chiếc bàn, vọt vào bên trong.

Chàng lướt đi quá mạnh, gió phất vệt hai cánh màn, lung linh một lúc.

Bên trong, nơi trung ương, có chiếc lư đồng đỏ, cao bằng đầu người, khói thơm bốc lên, xoáy tròn tròn.

Quanh chiếc lư, có ba người ngồi vòng tròn, phần dưới lộ, phần trên bị che khuất, bởi một bức màn nhỏ, trước mặt mọi người có một bức trường riêng biệt.

Họ ngồi trên bồ đoàn, trong cái dáng tham thiền nhập định.

Triển Mộng Bạch không thể trông thấy mặt mày họ, nên chẳng biết những vị đó là ai.

Đảo ánh mắt nhìn qua, rồi nhìn từng người một, chàng gần từng tiếng:

- Vị nào là cốc chủ Đế Vương Cốc?

Một trong ba người từ từ đáp:

- Bồn tòa!

Triển Mộng Bạch quăng phong thơ đến chân người đó, rồi tiếp luôn:

- Một vị kỳ hiệp, thường mặc áo vàng, nhờ tại hạ mang thơ đến cho các hạ, các hạ xem đi!

Người trong màn vẫn với giọng hòa hướm:

- Tự nhiên là phải xem, nhưng tùy tiện mà xem.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tại hạ có việc muốn hỏi các hạ.

Chàng không dùng hai tiếng khách sáo, hai tiếng đó là thỉnh giáo, bởi chàng cho tất cả đều là thừa, ngoài cái gọn và nhanh, bởi chàng cần phải dứt khoát cho sớm, nếu chẳng có cái việc trao thơ, và những gì Triều Dương phu nhân nhấn nhủ thì chàng đã đi ngay vào việc rồi.

Chàng chưa dùng đến lối xưng hô với tiếng, ta, và gọi đối phương bằng tiếng người, đó cũng là một cố gắng, trên sức chàng rồi.

Người trong trường vẫn điềm nhiên:

- Người có gan đến đây thì còn do dự gì nữa, muốn hỏi gì cứ hỏi.

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Triều Dương phu nhân nhờ tại hạ trao lời với các hạ là: các hạ có thấy tịch mịch hay không?

Người trong trường đáp:

- Tịch mịch từ nhiều năm qua, giờ thì thành tập quán rồi, nên chẳng còn vấn đề nữa.
Triển Mộng Bạch thoáng sững sốt trước câu đáp quá thản nhiên của đối phương.

Suy tư một chút chàng lại hỏi:

- Đó là câu đáp của các hạ?

Người trong trường đáp:

- Nếu không là một câu đáp, thì chẳng cần nói làm gì.

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Lâu lắm, chàng mới tiếp:

- Bà ấy hỏi các hạ như thế đó, là không ngoài cái ý muốn đến đây bầu bạn với các hạ, chẳng lẽ các hạ không thấu đáo?

Người trong trường không hề đổi giọng:

- Đã quen với tịch mịch thì bầu bạn không còn cần thiết nữa.

Triển Mộng Bạch thở dài!

Đột nhiên chàng cao giọng giục:

- Xem thơ đi! Xem gấp!

Người trong trường đáp:

- Đời người là cõi mộng, tất cả đều hư, thì tại sao phải gấp với cái hư?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Các hạ phải xem đi, kéo không còn dịp nữa. Tại hạ chờ các hạ xem xong thơ, là sẽ cùng các hạ một trận tử sanh.

Người trong trường điềm nhiên:

- Không oán không thù, tại sao phải thí mạng?

Triển Mộng Bạch nổi giận, hét lên:

- Ai sáng chế ra Tình Nhân Tiến? Không phải các hạ thì ai?

Người trong trường không hề đổi thái độ:

- Những vật hại người, bốn tào không hề chế tạo!

Triển Mộng Bạch hét lớn hơn:

- Không các hạ thì còn ai nữa?

Người ngồi trên bờ đoàn bên tả, tiếp lời:

- Chúng sanh hằng hà sa số, sao không là người khác mà cứ lại cho là người này?

Triển Mộng Bạch hướng nhanh sang tả, đối diện với một bức màn che người phát thoại, gần từng tiếng:

- Tại hạ đoán định rất kỹ, các vị đừng tưởng là có thể dùng ngoa ngôn xảo ngữ đánh lung lay ý chí của tại hạ được. Dù các vị viện dẫn ngàn muôn lý do vững chắc như thành trì, cũng chẳng làm cho tại hạ tin tưởng.

Người bên tả tiếp:

- Bần tăng bình sanh chẳng nói ngoa ngôn, chẳng dùng xảo ngữ.

Qua lượt đối thoại thứ hai này, chừng như Triển Mộng Bạch nhận được âm thanh, chàng thoáng giật mình, hỏi gấp:

- Đại sư là ai?

Bức màn che khuất người đó, đột nhiên rơi xuống.

Màn rơi là người bên trong lộ liễu, người đó có mày dài, râu dài. Mày và râu đều bạc trắng, gương mặt từ bi hiền hòa.

Người đó là một cao tăng. Và không ai khác hơn là Thiên Phàm đại sư, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm đương đại.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt:

- Đại sư... Đại sư... Tại sao lại có mặt nơi này?

Thiên Phàm đại sư cười nhẹ:

- Bần tăng đến đây, để chứng minh cho Tiêu cốc chủ, giả như Triển thí chủ không đủ tin nơi bần tăng thì còn có một người nữa cũng làm cái việc chứng minh như bần tăng, có lẽ Triển thí chủ phải tin người đó.

Triển Mộng Bạch quay nhìn người phía hữu.

Bức màn rơi xuống, người trong màn hiện ra, đầu đội mũ đen, mặt ốm nhưng răn rỏi, năm chòm râu dài biểu hiện rõ rệt đạo cốt tiên phong, bên ngoài khoác chiếc đạo bào màu tía.

Chừng như Triển Mộng Bạch không nhận ra đạo trưởng.

Thiên Phàm đại sư cười nhẹ, tiếp:

- Thịnh danh của Ngọc Cơ đạo huynh như thế nào, chắc Triển thí chủ có nghe người đời truyền thuyết chứ?

Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Tiền bối là chưởng môn chân nhân phái Vũ Dương?

Đạo nhân áo tía mỉm cười:

- Bần đạo là Ngọc Cơ, từ ngoài ngàn dặm, bất chấp gian nan dù niên kỷ đã cao, đến đây để chứng minh Đế Vương Cốc chủ chẳng phải là chủ nhân Tình Nhân Tiển.

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Một phút sau, chàng bỗng sụp mình xuống, chẳng phải chàng sụp mình xuống để làm lễ các vị tiền bối, mà chỉ vì toàn thân chàng căng thẳng từ nhiều ngày qua, nghị lực thì lúc nào cũng sôi động, toàn thân chàng đã được chuẩn bị để có cái dịp đối diện với kẻ thù.

Rồi, hiện tại, một lời nói của Thiên Phàm đại sư, dù đáng tin cậy, song chưa đủ. Thêm một lời nói của Ngọc Cơ chân nhân, con người mà xưa kia phụ thân chàng kính trọng như sư phụ.

Lời nói của hai vị đó đã đánh tan cái mục đích mà chàng vì lầm lẫn đặt thành!

Mục đích tiêu tan, toàn thân chàng rã rời, ý chí tan, nghị lực tan luôn.

Không một điểm khí lực nào chi trì thể xác của chàng, thể xác đó phải ngã xuống.

Mồ hôi chàng xuất ra ướt đầu, ướt mặt, ướt cả mình.

Chàng không lau, chỉ đưa tay hốt những giọt mồ hôi, vẩy ra, đoạn thốt:

- Nếu mà không có hai vị tiền bối, thì Triển Mộng Bạch đã làm một việc mà nghìn sau hào kiệt giang hồ chẳng thể tha thứ.

Ngọc Cơ chân nhân điềm nhiên hỏi:

- Nếu chẳng có bản đạo và Thiên Phàm đại sư đến, chứng minh cho Đế Vương Cốc chủ thì có lẽ người chẳng hề tin được bất cứ ai khác, biện hộ cho Tiêu cốc chủ.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Trừ hai vị ra, tại hạ chẳng bao giờ tâm phục bất cứ một ai khác!

Bổng, Ngọc Cơ chân nhân trầm gương mặt, tiếp:

- Lệnh tôn với bản đạo là chỗ thâm giao, nhân vì tình nghĩa người quá cố, bản đạo muốn khuyên nhủ người một điều, bản đạo muốn rằng người không ngại chói tai, mà nghe lời phải, đấng miệng mà bỏ thuốc hay.

Triển Mộng Bạch bây giờ mới nhớ đến lễ giáo, chàng cúi lạy Ngọc Cơ chân nhân, đáp:

- Tại hạ xin thọ giáo!

Ngọc Cơ chân nhân nghiêm sắc mặt:

- Lỗ mãng là nguồn gốc của tai họa, lỗ mãng sanh ra thì hại khôn cùng! Ngày nay người đã biết sai lầm, tuy chưa có hậu quả, song cứ tưởng tượng cũng biết nó ra sao. Thế thì trong tương lai, người nên chừa cái tánh lỗ mãng!

Triển Mộng Bạch tưởng đến hậu quả hết sức hãi hùng, mồ hôi lại đổ ra thành hạt lớn.

Ngọc Cơ chân nhân từ từ dịu nét nghiêm trọng, một nụ cười hiền hòa thoáng hiện nơi vành môi. Nhìn chàng, chân nhân tiếp:

- Nghe lời chính, biết nhận lỗi, nguyện cải sửa như vậy là đại trí, đại dũng, đại nhân, có dũng có nhân mới thành bậc đức độ, bản đạo mừng cho lệnh tôn, vì người sẽ làm rạng rỡ gia phong sau này! Thôi người đứng lên đi!

(Mất một khúc, xtl023 trang 251)

Hoa Phi đáp liền:

- Tiểu diệt sẽ trị tội hấn, mẫu người đó cần phải được giáo huấn kỹ!

Triển Mộng Bạch cất giọng oang oang:

- Người dùng đặc kế sát hại Cung lão tiền bối, lại còn nuôi dưỡng ác ý nhỏ cở phải nhỏ tận gốc, toan diệt cô nhi, ta quyết không dung tha, người có cái tâm độc hơn rất rất!

Hoa Phi cười lạnh, từ từ bước ra.

Hấn từ từ xoắn gọn tay áo lên, rồi nhếch mép cười lạnh bảo:

- Lại đây! Lại đây mà nghe thiếu gia giáo huấn cho nên người.

Lão phụ dặn:

- Hoa Phi nương tay cho hấn nhé! Người cũng nên nghĩ đến người thương của người, dù sao thì hấn cũng là giọt máu của dì ba người đó!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Ai mượn các người thương xót? Rõ là người giả đạo đức.

Lão phụ không phần nộ, chỉ cười hì hì, song giọng cười của bà trầm trầm khôn tả.

Bà thốt:

- Chính người đã nói lên câu đó, đó nhé. Giả như người bị hấn đánh trọng thương thì đừng oán trách sao hấn nữ hạ độc thủ. Nếu có chết đi nữa, thì đúng là người muốn người phải nhận mạng vậy.

Triển Mộng Bạch gằn giọng:

- Còn nếu ta đánh chết hấn?

Lão phụ cười lạnh:

- Người làm gì nổi Hoa Phi chứ? Hừ! Giả như người đánh Phi nhi ngã tại chỗ, lão hứa là không hề tiếp trợ!

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Tốt!

Đoạn, chàng vung tay, sử dụng ngay quyền pháp gia truyền. Chàng đánh ra chiêu Mảnh Hồ Xuất Sơn, một chiêu rất tầm thường phạm ai học võ cũng biết cả.

Hoa Phi vốn xuất thân từ danh gia, lại thọ giáo với bậc thượng đỉnh giang hồ, tuy hấn còn ít tuổi, song với tài nghệ của hấn hiện tại, hấn cũng được liệt vào hạng đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Thì, cái chiêu Mảnh Hồ Xuất Sơn đối với hấn, có nghĩa gì?

Hấn cười hắc hắc, vẫy tay như chẳng muốn chống đỡ một trò trẻ con, hấn mĩa:

- Quyền pháp của người như vậy đó sao? Ta có mượn người làm trò đùa cho vui mắt đâu?

Bỗng hấn biến sắc!

Cái chiêu Mảnh Hồ Xuất Sơn của Triển Mộng Bạch chưa đến Hoa Phi, vụt biến hóa liền, chẳng những biến thành một chiêu khác, mà lại đúng bảy chiêu.

Trong gần một nháy mắt, chàng đánh đủ bảy chiêu, đó là điều hy hữu trong lịch sử võ lâm, bảo sao Hoa Phi không kinh khiếp.

Bảy chiêu đó, về hình thức chẳng có gì lạ mới, xem qua không ai thấy được chỗ huyền diệu của các chiêu thức. Nhưng đôi tay chàng tạo gió vù vù áp lực rất mạnh, tưởng có thể đánh bay một hòn giả sơn như thường.

Hoa Phi không làm sao ngăn trở nổi, bắt buộc phải thoái hậu mấy bước.

Tiêu Man Phong cau mày, song mắt hơi chớp chớp. Chẳng rõ nàng kinh hãi hay nàng hân hoan.

Lão phụ gương tròn mắt, chăm chú nhìn Triển Mộng Bạch, tuy Hoa Phi lùi lại, bà không biến đổi thần sắc, bà có vẻ am tường lạ lùng, chứng tỏ là bà cầm chắc Hoa Phi phải thắng.

Bất quá, bà nhìn Triển Mộng Bạch, để xem võ công của chàng ra sao thôi, chứ dù chàng đã đẩy bật Hoa Phi lùi lại, sự kiện đó bà xem như chẳng có gì.

Lão phụ nhẹ ấn đầu trượng xuống đất, nường đà lao vút thân hình đến nơi, đáp xuống trước mặt Hoa Phi bảo:

- Lùi lại đi, Phi nhi, để mẹ thu thập hấn cho!

Hoa Phi là cháu, song bà quen gọi là con, xưng mẹ, chỉ vì sự liên quan giữa hấn và Tiêu Man Phong, mà Tiêu Man Phong là con gái của bà.

Thân pháp của bà linh diệu phi thường, đầu trượng vừa ấn xuống, là bà đến nơi tưởng chừng nhanh hơn một con chim vỗ cánh.

Triển Mộng Bạch không ngăn được, bật cười lớn:

- Ta sẽ không tiếp trợ hấn một quyền, một cước! Cái câu đó ai vừa thốt ra? Thế thì lời nói của bà lão tóc bạc, da mồi là lời nói của phường đầu trộm đuôi cướp! Chữ tín trong Đế Vương Cốc là thế đó, phàm ai muốn hiểu lời nói của người trong cốc nhất là những người cao niên tất phải hiểu ngược lại! Có là không, không là có! Ha ha! Ha ha! Vào đi, cứ vào, ta sẽ có dịp giáo huấn hạng người man trá!

Lão phụ sôi giận:

- Già nói mà già không giữ lời nói, rồi có sao không? Nhất định phải trừng trị người!

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Ta nghĩ người già quá rồi, lụm cùm, sờ sệt, ta không nỡ nặng tay vậy, ta nhường người ba chiêu. Trong ba chiêu, nếu chẳng làm gì nổi ta, thì rút luôn với đứa cháu yêu quý của người, còn đứng đó thì mất mạng với ta!

Bình sanh lão phụ chưa hề phần uất như lần này. Bình sanh bà có thấy ai dám vô lễ với bà đâu?

Tưởng chừng bà có thể ới máu mà chết được!

Triển Mộng Bạch thốt xong, khoanh hai tay trước ngực, nghiêng mình qua một bên, trong cái dáng khinh khỉnh đứng chờ.

Bỗng có tiếng quát lớn:

- Khoan!

Lão nhân gù nhảy vọt tới, đáp xuống nơi khoảng giữa lão phụ và Triển Mộng Bạch.

Lão đối diện với lão phụ, rồi cao giọng thốt:

- Người đã nói là không hề can thiệp, ta tưởng người còn nhớ là đã nói như vậy mà.

Lão phụ hét:

- Ta có nói thật đấy, rồi sao?

Lão nhân gù cũng hét trả:

- Trong Đế Vương Cốc, chẳng hề có một người thất tín. Những kẻ thất tín không thể được dung tha. Người đừng làm mất danh dự Đế Vương Cốc. Người đã nói như vậy, ta nhất định không để cho người xuất thủ.

Triển Mộng Bạch không lấy cái sự can thiệp củ lão nhân gù làm một điều may mắn, trái lại, chàng nổi giận, quát:

- Lão già kia, ai mượn lão chen vào việc của ta?

Lão nhân gù buông lạnh:

- Chen không được, cũng phải chen! Ta không gây sự với người, ta chỉ ngăn chặn những người trong cốc làm nhục nhã.

Lão phụ hét:

- Người có tránh ra hay không?

Lão nhân gù trầm giọng:

- Ta không tránh, nhất định là không để cho người làm gì tiểu tử.

Lão nhân và lão phụ gườm gườm nhau, người nào cũng khấn trương ra mặt.

Tiêu Man Phong chạy đến nơi, hấp tấp gọi:

- Lục thúc! Mẹ!

Đúng lúc đó, từ bên ngoài ven rừng tùng, có người thốt vọng vào:

- Hai người muốn đánh nhau phải không?

Tiếp theo câu nói, hai người chạy đến như bay.

Người đi đầu vận y phục gấm, đội mào vàng, lưng thắt đai vàng.

(Mất một khúc, xtl023 trang 257)

Lão lại hướng qua Triển Mộng Bạch tiếp:

- Triển huynh đệ, yên trí đi, lão phu không hề phiền trách tiểu huynh đệ đâu!

Tiêu Phi Vũ khoát tay, lắc đầu:

- Không phải! Không phải đâu! Tiểu Lan còn sờ sờ đó, nàng có trốn đi đâu? Chính ta... là... là...

Nàng bỗng liếc sang Triển Mộng Bạch, cúi đầu không nói gì nữa.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Linh Linh mất dạng?

Lão phụ áo gấm thở dài:

- Phải! Chính con bé đó! Nàng còn nhỏ tuổi mà cái tâm quá cao, khí quá ngạo, nàng ra đi, có lưu lại một manh giấy, bảo là...

Bà nhìn Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Mảnh giấy đó nói gì, Phi Vũ?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Nàng nói là sớm muộn gì cũng tìm Hoa Phi mà báo thù, do đó, nàng không chịu học võ công của Đế Vương Cốc, nàng còn nói thêm, là vĩnh viễn chẳng chịu học chúng ta.

Nàng chớp chớp mắt, vài hạt lệ rơi xuống, lệ rơi vài hạt, là phải có nối tiếp, rơi nhiều, rất nhiều, kết thành dòng...

Nàng tiếp:

- Con ân hận là đã chỉ rõ cho nàng biết lối ra khỏi cốc, thấy mảnh giấy rồi, con có chạy theo, song không còn kịp nữa.

Triển Mộng Bạch sống sờ.

Đột nhiên, chàng ngẩng mặt lên không, bật cười ròn rã:

- Hay! Hay lắm! Linh Linh! Thúc thúc tin rằng Linh Linh sẽ học thành võ công tuyệt đỉnh! Thúc thúc tin rằng Linh Linh sẽ trả được thù nhà!

Lão phụ áo gấm lặng thính, nhìn chàng trân trối, một lúc lâu, vẫy tay bảo Tiêu Phi Vũ:

- Cha con đã khai quang rồi, con cứ đến đó báo cáo sự tình cho cha con rõ.

Tiêu Phi Vũ cúi đầu, vâng một tiếng, rồi ngẩng mặt lên, nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch đoạn quay mình tiến về sơn cốc nơi Triển Mộng Bạch vừa ly khai.

Lão nhân gù cao giọng nói theo:

- Chờ Lục thúc đi theo với!

Cả hai thoát đi liền.

Hiện tại, tại khu rừng tùng, chỉ còn lại mỗi mình chàng và lão phụ áo gấm.

Chàng vòng tay chào biệt:

- Tại hạ xin cáo từ!

Lão phụ áo gấm mỉm cười:

- Người định đi đâu?

Triển Mộng Bạch thở ra:

- Đi đâu? Tự nhiên là trước hết phải rời sơn cốc, còn như đi về hướng nào, thì điều đó chẳng thể nói được!

Lão phụ áo gấm tiếp:

- Người vội vã mà đến, hấp tấp mà đi, mạo hiểm như vậy, để làm gì? Ít nhất cũng phải thu thập được cái gì chứ? Chưa thu thập, mà vội bỏ đi?

Triển Mộng Bạch thở dài, chàng còn biết nói gì đây?

Lão phụ cũng thở dài, tiếp:

- Người đã đến đây rồi, thì dù sao người cũng nên nhìn qua nơi cư trú của mẫu thân người, nhìn những vật thường dùng của mẫu thân người, nơi đó hẳn cũng còn phiêu phưởng một vài kỷ niệm của mẫu thân người mà!

Nghe nhắc đến mẫu thân, Triển Mộng Bạch kích động mạnh, máu trong người sôi động lên.

Chàng cảm xúc? Bi hoài? Hay chàng hận?

Bỗng chàng hét lớn:

- Không nhìn là hơn!

Chàng quay mình, chạy đi về phía ngoài rừng.

-- o O o --